

מעשה למעשה

• ישראל למברגר •

כאשר נבין שכבר אי אפשר להשלים עוד שינה... הסתיימה האפשרות לחטוף בטרסה ומצוות! שכן יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא. (נשלח, בהקדמה, ע"י הרב"ג בעל-החלום שליט"א, שמסיבות מובנות מעדיף ששמו יישאר שמור כמערכת)

מעשה:

את הסיפור הבא שמעתי משכן שלי. הוא התרחש לפני יותר משלוש-עשרה שנה, אבל רק לאחר שהשכן סיים את דבריו הבנתי למה הוא לא סיפר לי אותו עד עכשיו.

יש לו לשכן נים, והגיס עשה 'שלום-זכר', שולחן ארוך ויפה. כיבוד מגוון ו'ארכעס' כמובן. הכל טוב ויפה ואז נכנס לסלון הילד בן ה-4 של הגיס ומכריז: 'אבא!'

למעשה:

העולם-הזה מוגדר כ'חלום', כלשון הכתוב בתהילים (קכו, א) 'בשוב ד' את שיבת ציון היינו כחלמים' פירש"י: בשוב ד' את שיבת ציון - מגלות בבל, היינו כחלומים.

אמרתי לעצמי: הרי לעתיד-לבוא נרגיש בדיוק את מה שהרגשתי כלפי החלום. פתאום נקלוט שכל האכזבות היו בעצם טובה אחת גדולה - אלא שחלמנו אחרת.

רק אז נקלוט עד כמה היו מיותרות, ורחוקות מהאמת, כל הבכיות שלנו על אי הגשמת 'חלומות חיינו' (תרחי משמע).

זה לשון ה'מצודת-דוד' על הפסוק הנ"ל: 'כאשר ישוב ד' מן גלות בבל את בני ציון, יאמרו אז, הנה כל הצרות שעברו הרי הם כאילו חלמנו חלום. ד"ל, לרוב הטובה שיהיה להם אז, ידמה להם שלא היו הצרות באמת כי אם בחלום ראו כאילו מצירים להם' (ועי' בדר"ק). ומצד שני: עשויה להיות אז אכזבה גדולה

מעשה:

ליל-שישי, או לר' טבת תשפ"ב.

אני מתעורר, ולא מצליח להירדם שוב.

חולף זמן רב אותו אני לא מצליח לנצל לשינה הכרחית - והאכזבה קשה.

פתאום אני שומע צלצול שעון-מעורר.

ואז:

אני שמח לקלוט שבעצם ישנתי במשך כל הזמן, אלא... חלמתי שאני לא נרדם! וכעת אני באמת מתאכזב שאין אפשרות להשלים עוד קצת שינה נחוצה.

רק עכשיו אני מבין עד כמה 'מטופש', ולחינם, כל הצער שהיה בחלום...

החלום הותיר בי רושם עז ועמוק (כדרכם של חלומות שגם אם הם עצמם לא דרמטיים, הרושם שהם מותירים עליך עוצמתי מאוד) והמשכתי להרהר בו ביום.

שיה ומעשה • דברי חפץ וחידוד ושיחת תלמידי חכמים

מכיוון שהגנים היה עסוק עם האורחים הוא לא התייחס לילד. הילד חזר על הקריאה עוד פעמיים, ומשנה לא עוד, אני מבחין לפתע בנעל קטנה שמתעופפת לכל אורך הסלון עד לפינת המזרח... כולם היו המומים מההתנהגות.

הגנים-האב קם מהמקום. ניגש לילד, הציא אותו מהבית ויצא אותו. ונעלמו שניהם יחדיו. אנשים המשיכו להגיע, חיפשו את "בעל השמחה" אך זה איננו. לך תסביר להם באילו נסיבות הוא נעלם מהבית... ולהיכן? כך חלפו להן עשרים דקות!

בינתיים הצעתי מהחלון וקלטתי את גיסי מתגלץ' עם הילד שלו במגלשה של הגן הסמוך לבית. לא ידעתי אם לצחוק או לבכות. שתקתי וחייכתי לאורחים שהמשיכו להגיע... כבר חלפי מאז הסיפור יותר משלוש עשרה שנה, והיום - סיים השכן את הסיפור - הילד הזה הוא אחד ממציני המצינים בישיבת... [כאן נקב בשם ישיבה לתפארת, ומאוד מבוקשת].

למעשה:

לא אני ולא שכני יודעים מה דיבר האבא עם הילד כשהלכו לגינה באמצע השלום-זכר. האם סטר על פניו נוכח החוצפה? שמה התאפק כי הסטירה איננה 'לשם-חינוך' אלא תוצאה של הזעם שלבטח הציק אותו נוכח הביוזון? אך אלו שאלות שבעצם אינן מעניינות.

דבר אחר אנתנו יודעים: היה לו ילד עם המון אנרגיה, וברוב עצה ותבונה השכיל לכוון את הילד להוציא את האנרגיה באפיקים חיוביים. תחילה באותה מגלשה בגן המשחקים - וכיום הוא פורח ומשקיע את כל כוחותיו העוצמתיים בעבודת התפילה, ובכל ענייני הרוחניות...

(נשלח ע"י הרב"ג א.ג. שליט"א)

'חלוקת עבודה' - לא 'מחלוקת'

ניגש אברך צעיר אל מרן החזון איש וצוק"ל ושאל: 'האם יש מחלוקת בין נפש החיים' לבין 'יסוד ושורש העבודה'? כנודע אלו ספרים עם גישות שונות לחלוטין; 'לא קרב זה אל זה'.

השיב לו: 'בכל ספר - צריך לדעת עבוד מי נכתב הספר! נפש-החיים' נכתב עבוד חסיד-נלהב, ואילו 'יסוד ושורש העבודה' נכתב עבוד "א קאלטער ליטפאק" [ליטאי-צונן]... אבל ברור שאין כל מחלוקת ביניהם! לאמור: מטרת הספר לעזור לנו להשלים את הניגודיות שחסרה לנו באישיות, כך שכל ספר בא להשלים ניגודיות אחרת... אז יש לנו כאן 'חלוקת-עבודה', אך לא 'מחלוקת' בין שיטות מנוגדות בעצם.

(נשלח ע"י הרב הגאון רבי יעקב יעקבזון שליט"א, כפי ששמע ממורו דוקנו הגאון רבי בנימין אפרתי זצ"ל).

'מלמדה'

לאחר חתונתו ניגש אברך צעיר אל הגה"צ רבי גדליה אייזמן וצוק"ל, משגיח 'קול תורה' וביקש חיוזק ללימוד המוסר.

נענה המשגיח ואמר: 'בוא ואספר לך! לפני שנים היה לי ויכוח עם הרב נפתלי פרוש. השאלה שעמדה במוקד הויכוח הייתה: 'האם ייתכן שהגורם למה שהתחולל במהלך מלחמת העולם השנייה באירופה, היו הבני-תורה?'

הרב פרוש טען בתוקף שהדבר לא ייתכן! (או מי הגורם? המשכילים ושאר-ידידות).

ואילו אני הצבתי בפניו שאלה פשוטה: ומה עם מלמדה? - הרי על זה באו הקללות שבתורה!

ומיד הודה לדברי. סיים רבי גדליה: 'דע לך, בלי מוסר אין שום אפשרות להימנע ממלמדה!' (הנ"ל כפי ששמע בעצמו מהאברך, שכיום דינו מרביץ תורה ומוסר)

מלאכים בארץ - מהלכים בשמיים

פעם הגיע הסבא-קדישא מרן הגה"צ רבי אליה לופיאן וצוק"ל לבקר את מרן הגאון רבי יחזקאל אברמסקי וצוק"ל. אצל רבי יחזקאל נכחה אז קבוצת בחורים מיישיבת חברון, שבאו לרבר בלימוד. כעבור כמה דקות ביקש 'רב-אליה' מהבחורים לצאת החוצה, כיוון שברצונו לשוחח ביחידות עם 'רב-חזקאל'. התחכם אחד הבחורים והתחבא במקום כדי שיוכל לשמוע על מה הם משוחחים. (אין בפרסום המעשה משום הסכמה עימו...)

"אני רוצה לומר לכם שלושה דברים" נשמע 'רב-אליה':

- 1) כאשר אני מתפלל 'ועל פליטת סופריהם' - אני מתכוון עליכם.
- 2) אם ישאלו אתכם בשמים - - - (כאן לא הצליח הבחור לשמוע כמה מילים) אזי תענו בבית דין של מעלה "כך אמר לי אליה לופיאן".
- 3) אינכם צריכים למהר לסיים את 'חזון יחזקאל' על ה'תוספתא', כיון שמן השמים נותנים לכם חיים לפי הזמן הנצרך לסיים את הספרים.

(הנ"ל כפי ששמע מאחד מגדולי הדור, ששמע מפיו של אותו בחור)

עושה לכל המעשים • גילויי אמונה והשגחה

אולמי 'התמר' בני-ברק.

ברית-מילה לבן הבכור.

הדורים - בעלי תשובה טריים.

יש להם, לחורי הרך-הגולד, שלושה זוגות דורים: שני זוגות 'דורים ביולוגיים' שהביאו אותם לחי העולם-הזה, וזוג אחד של 'דורים קאמיקז' שמביאים אותם לחי העולם-הבא. לדורים המאמצים יש בן שנשוי מזה שנה, ללא ילדים, והם מבקשים מהם לכבד אותו ב'קוואטער' - המסוגל לילדים. אבי-הבן ואשתו שמחים להכיר טובה לאנשים שבה משתדלים עבורם, ונענים לבקשה בכבוד גדול.

הסגן - מרן שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א - ניצב בפתח האולם, המוחלל הגאון רבי נחום דיאמנט שליט"א כבר מוכן ואז, אופס...

הדורים הביולוגיים שומעים על סגולת ה'קוואטער', ומיד שואלים את הבת שלהם: 'למה לא הצעת את הסגולה לאח שלך? הרי הוא כבר נשוי מזה שש שנים ללא ילדים?!' תקלה!... הטעות נעשתה מתוך חוסר מחשבה, אבל מה עושים עכשיו? מעדכנים את הרב דיאמנט בהתפתחות והוא קובע מיד ש... שתי הזוגות ישמשו יחד ב'קוואטער'. היא תעביר לה, והיא תעביר לו, והוא יעביר לו.

מכלול השנה נפקדו - - - שתי הזוגות! הבן של הדורים המאמצים בבת, והבן של הדורים הביולוגיים בתאומים - בן ובת. (המוחלל של הבן היה, איך לא, הרב דיאמנט). מסיים בעל המעשה: 'המקרה הזה החדיר אצלי חזק את המושג 'גדול השלום'. כשחילקנו את הכיבוד לשניים הרגשנו שאף אחד לא זכה בסגולה, אבל המציאות הוכיחה ששניהם זכו גם זכו!' (נשלח ע"י בעל המעשה הרב"ג א.ג. שליט"א)